

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. 73980/2015/ODSH/8, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 8. 2016, č. j. 52 A 13/2016 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Přelouč, Odbor vnitřních věcí, Dopravně-správní agendy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 10. 6. 2015, č. j. MUPC 10293/2015 (dále také jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) č. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl žalobce dopustit tím, že: *„dne 30. 11. 2014 v 15:13 hodin na obchvatu u města Chvaletice, silnici č. 322, mimo obec, v místě před křižovatkou s ul. V Telčicích, [...] jako řidič vozidla tov. zn. MERCEDES VITO r. z. X, ve směru jízdy na Pardubice, nerespektoval svislé dopravní značení B20a – Nejvyšší dovolená rychlost (místní úprava – 70 km/hod), uvedeným úsekem projel rychlostí 87 km/hod (po odečtu stanovené odchylky měření rychlost stanovena na 84 km/hod), překročil rychlost v uvedeném úseku mimo obec o 14 km/hod.“* Správní orgán prvního stupně mu za tento přestupek uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a stanovil povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení o přestupcích ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Uvedl, že důkazní prostředky, z nichž správní orgány vycházely, tj. Oznámení o přestupku ze dne 30. 11. 2014, platný ověřovací list měřícího zařízení LaserIIIPL-dok1, fotodokumentace týkající se spáchaného přestupku pořízená strážníky Městské policie Lázně Bohdaneč, doklad o proškolení obsluhy měřícího zařízení, stanovisko Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2013, svědčící o tom, že měření rychlosti bylo prováděno v místě schváleném ze strany Policie České republiky, fotodokumentace dopravního značení a protokol o ústním jednání ze dne 10. 6. 2015, při němž byl vyslechnut jako svědek strážník H., zcela postačovaly k objasnění skutkového stavu věci a k prokázání viny žalobce; a to zvláště za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě. Podle krajského soudu bylo pro posuzovanou věc rovněž stěžejní, že důkaz o rychlosti žalobcem řízeného vozidla byl pořízen měřicím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky, nebylo ve vlastnictví soukromé osoby a bylo v souladu se zákonem ověřeno.

[5] Krajský soud nepřisvědčil námitce, že místo údajného spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno nesrozumitelně. Rovněž žalobní námitky týkající se nevypořádání žalobcovy argumentace a důkazních návrhů uplatněných v řízení před správním orgánem prvního stupně a žalovaným neshledal důvodnými. Nakonec se neztotožnil ani s námitkou vztahující se k pochybnostem žalobce o dopravním značení v místě měření.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel má v prvé řadě za to, že krajský soud nesprávně posoudil jeho žalobní námitku týkající se nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí o přestupku. Domnívá se, že místu spáchání přestupku, tak jak je popsáno ve výroku tohoto rozhodnutí, odpovídají dvě místa, z nichž v jednom z nich bylo možné jeho jednání považovat za protiprávní a v druhém nikoliv. Poukaz krajského soudu na podklady obsažené ve správním spise, případně na vyjádření svědka – strážníka H. není dostatečný. Stěžovatel na podporu svých tvrzení odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, podle nichž musí přesné určení místa spáchání přestupku vyplývat z výroku rozhodnutí a není možné tento nedostatek zhojit odkazem na odůvodnění tohoto rozhodnutí nebo na podklady obsažené ve správním spise.

[8] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud pochybil i při posouzení jeho námitky vztahující se k vadnému postupu správního orgánu prvního stupně; ten se nevypořádal s argumentací, kterou mu stěžovatel poskytnul dříve, než bylo vydáno rozhodnutí o přestupku. Krajský soud nesprávně uzavřel, že s ohledem na zásadu jednotnosti řízení postačovalo, když se k těmto tvrzením vyjádřil žalovaný.

[9] Stěžovatel krajskému soudu vytýká i nesprávné posouzení námitky, že žalovaný nevypořádal jeho argumentaci obsaženou v doplnění odvolání, která byla správnímu orgánu prvního stupně doručena před vydáním napadeného rozhodnutí. Neztotožňuje se se závěry krajského soudu, že pokud stěžovatel nedoplnil blanketní odvolání ve lhůtě k tomu stanovené správním orgánem prvního stupně, nemohl legitimně očekávat, že tak může učinit těsně před vydáním rozhodnutí o odvolání. Krajský soud rovněž nesprávně poukázal na to, že postup stěžovatelova zástupce byl účelový a obstrukční, a nemůže tedy požívat právní ochrany.

[10] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu ohledně žalobní námitky týkající se jeho pochybností o umístění dopravního značení upravujícího nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/hod na úseku pozemní komunikace, kde mu byla změřena rychlost. Krajský soud vyslovil, že tvrzení stěžovatele o možné manipulaci s datem pořízení uvedeným na fotografii zachycující dopravní značení jsou pouhými nepodloženými domněnkami. Rovněž uvedl, že zpochybňoval-li stěžovatel datum pořízení fotografie, a v důsledku toho i skutečnost, že na úseku pozemní komunikace, kde mu byla změřena rychlost, bylo umístěno dopravní značení upravující nejvyšší rychlost na 70 km/hod, přecházelo na něj důkazní břemeno k prokázání těchto tvrzení. Stěžovatel rovněž odmítá závěr krajského soudu, že datum pořízení fotografie vyplývá také ze svědectví strážníka H.. Poukazuje na to, že již v žalobě uvedl, že strážník H. ve své výpovědi pouze odkázal na úřední záznam, který však nelze jako důkaz ve správním řízení použít.

IV.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel má v prvé řadě za to, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí o přestupku z důvodu nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku.

[15] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, platí, že *„výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce […].“*

[16] Smyslem a účelem požadavků na výrok rozhodnutí v oblasti správního trestání se Nejvyšší správní soud podrobněji zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, v němž uvedl, že: *„[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“*

[17] Konkrétně otázkou vymezení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí se ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud mnohokráte zabýval. Dovodil přitom, že není potřebné, aby bylo ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání přestupku specifikováno na „*metr přesně*“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i jeho obecnější vymezení. Vždy je proto třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 - 42, a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, také kasační soud vyslovil, že: *„[v] každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“*

[18] Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přesné vymezení místa spáchání přestupku je nutnou náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu. Nedostatky v jeho specifikaci přitom nemohou být zhojeny odkazem na odůvodnění rozhodnutí o přestupku, případně na spis správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73.

[19] V právě posuzované věci správní orgán prvního stupně do výroku rozhodnutí o přestupku uvedl, že stěžovatel byl uznán vinným z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že *„dne 30. 11. 2014 v 15:13 hodin na obchvatu u města Chvaletice, silnici č. 322, mimo obec, v místě před křižovatkou s ul. V Telčicích, [...] jako řidič vozidla tov. zn. MERCEDES VITO r. z. X, ve směru jízdy na Pardubice, nerespektoval svislé dopravní značení B20a – Nejvyšší dovolená rychlost (místní úprava – 70 km/hod), uvedeným úsekem projel rychlostí 87 km/hod (po odečtu stanovené odchylky měření rychlost stanovena na 84 km/hod), překročil rychlost v uvedeném úseku mimo obec o 14 km/hod.“*

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že ve výroku uvedené určení místa spáchání přestupku je nesrozumitelné, neboť silnice č. 322 u města Chvaletice se s ulicí V Telčicích kříží na dvou místech; z podané specifikace přitom není zřejmé, před kterou z křižovatek se měl dopustit posuzovaného přestupku. Stěžovatel zdůrazňuje, že v jednom z těchto míst bylo možné jeho jednání považovat za protiprávní (tedy, že nejvyšší povolená rychlost pro jízdu mimo obec zde byla omezena), v druhém však nikoliv.

[21] Nejvyšší správní soud vycházeje z výše uvedených skutečností námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku nepřisvědčil. Je sice pravdou, že obchvat u města Chvaletice, silnice č. 322, se s ulicí V Telčicích kříží na dvou místech, z výroku rozhodnutí o přestupku lze však jednoznačně dovodit, že stěžovatel se přestupku dopustil na té křižovatce, na níž je nejvyšší povolená rychlost omezena svislým dopravním značením B20a – Nejvyšší dovolená rychlost (místní úprava 70 km/hod). Pokud tedy stěžovatel sám v kasační stížnosti uvádí, že podle jeho názoru „*místu spáchání přestupku, jak bylo popsáno ve výroku rozhodnutí, odpovídají dvě místa, z nichž v jednom z nich by bylo jednání protiprávní, a v druhém nikoliv*“, popírá tím spíše své tvrzení, že výrok správního rozhodnutí je nesrozumitelný.

[22] Namítá-li stěžovatel i to, že nedostatek určitosti výroku, co se týče místa spáchání přestupku, nelze zhojit odkazem na odůvodnění samotného rozhodnutí či na podklady obsažené ve správním spise, a poukazuje přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, Nejvyšší správní soud mu neodporuje. Uvedený závěr skutečně vyplývá z judikatury kasačního soudu, jak bylo ostatně výše uvedeno. V nyní souzené věci však již kasační soud vyslovil, že výrok správního rozhodnutí v části specifikace místa spáchání přestupku netrpěl neurčitostí, tudíž považuje tuto stěžovatelovu námitku za nepřípadnou.

[23] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že skutek, kterého se stěžovatel dopustil, je ve výroku rozhodnutí o přestupku specifikován natolik určitě, že vylučuje záměnu s jiným jednáním stěžovatele. Výrok rozhodnutí poskytuje tudíž dostatečný podklad pro posouzení, zda nebyla dána překážka litispendence či překážka věci rozhodnuté a zda v budoucnu nehrozí dvojí postih stěžovatele pro týž skutek. Místo, kde se měl stěžovatel dopustit překročení nejvyšší povolené rychlosti, bylo s dostatečnou určitostí specifikováno již od počátku řízení (v úředním záznamu policie, později v odůvodnění obou správních rozhodnutí), a umožňovalo tak určit rozsah dokazování ve smyslu požadavku plynoucího z § 3 správního řádu, tudíž nelze ani shledat, že by nebylo zajištěno právo stěžovatele na obhajobu.

[24] Stěžovatel dále v kasační stížnosti nesouhlasí s posouzením, které krajský soud učinil při vypořádání žalobní námitky vztahující se k vadnému postupu správního orgánu prvního stupně. Ten se podle stěžovatele nevěnoval argumentaci poskytnuté před tím, než vydal rozhodnutí o přestupku. Stěžovatel má za to, že postup, při němž se s jeho argumentací obsaženou v podání ze dne 10. 6. 2015 nevypořádal správní orgán prvního stupně, ale až žalovaný, byl vadný a měl vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku.

[25] Podle § 37 odst. 6 správního řádu, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného (dále jen „správní řád“), je podání vůči správnímu orgánu učiněno dnem, kdy

tomuto orgánu došlo. Nejvyšší správní soud již také vyslovil, že v případě podání učiněného e-mailem není rozhodný okamžik odeslání tohoto podání, ale jeho doručení, tj. dostupnost elektronické podatelně správního orgánu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68, nebo rozsudek ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015 - 32).

[26] Podle § 36 odst. 1 správního řádu, správní orgán přihlíží i k vyjádřením, která účastník řízení uplatní v řízení až do vydání rozhodnutí. Vydáním rozhodnutí se mimo jiné rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: *"Vypraveno dne:"* [§ 71 odst. 2. písm. a) správního řádu].

[27] Ze správního spisu se podává, že stěžovatel odeslal písemné vyjádření na e-mailovou adresu elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně dne 10. 6. 2015 ve 12:49 hod. [to je zřejmé jak z průvodky elektronického podání (čl. 46 správního spisu), tak i ze samotného e-mailového podání stěžovatele (čl. 47 správního spisu)]. Správnímu orgánu bylo toto vyjádření doručeno téhož dne ve 13:38 hod. Rovněž toho samého dne ve 13:21 hod. správní orgán prvního stupně rozhodnutí o přestupku vypravil jako datovou zprávu k doručení zmocněnci stěžovatele do jeho datové schránky (čl. 44 správního spisu), přičemž tímto okamžikem bylo rozhodnutí o přestupku vydáno; doručeno pak bylo zástupci stěžovatele dne 20. 6. 2015 (čl. 45 správního spisu).

[28] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatelovo vyjádření ze dne 10. 6. 2015 došlo správnímu orgánu prvního stupně až poté, co vydal rozhodnutí o přestupku; nemohl se jím proto z logiky věci v tomto rozhodnutí zabývat. S argumentací uvedenou ve vyjádření se nadto vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, stěžovatelova argumentace tedy nezůstala bez vyjádření správního orgánu.

[29] Krajský soud sice v napadeném rozsudku nedospěl k závěru o opožděně dodaném vyjádření ze dne 10. 6. 2015, přesto však správně shledal, že postup, kdy se namísto správního orgánu prvního stupně vyjádřil k argumentaci stěžovatele žalovaný, nezpůsobuje vadu správního řízení; a to zejména s ohledem na skutečnost, že řízení před správními orgány tvoří jeden celek a jeho dvojinstančnost slouží rovněž k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před správním orgánem prvního stupně. Nejvyšší správní soud tedy neshledal uvedenou kasační argumentaci důvodnou.

[30] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní bod týkající se pochybení žalovaného, jenž se nevypořádal s argumentací obsaženou v doplnění odvolání, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno před vydáním napadeného rozhodnutí.

[31] Ze správního spisu vyplývá, že dne 7. 7. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání stěžovatele směřující proti rozhodnutí o přestupku. Téhož dne zaslal správní orgán prvního stupně stěžovateli přípis, v němž jej mimo jiné vyzýval k doplnění odvolání o konkrétní odvolací námitky ve lhůtě 5 dnů od doručení této výzvy. Stěžovatel ve stanovené lhůtě blanketní odvolání nedoplnil. Správní orgán

prvního stupně následně dne 28. 7. 2015 předal správní spis spolu se svým stanoviskem žalovanému; spis byl žalovanému doručen dne 29. 7. 2015. Dne 18. 11. 2015 v 6:36 hod. (čl. 56 správního spisu) bylo správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím e-mailu na elektronickou podatelnu doručeno podání označené jako „*doplnění odvolání*“, které učinil stěžovatelův zmocněnec. Téhož dne v 8:14 hod. (čl. 73 správního spisu) vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání, které bylo zmocněnci stěžovatele doručeno dne 27. 11. 2015.

[32] Nejvyšší správní soud předesílá, že podání označené stěžovatelem (resp. jeho obecným zmocněncem) jako „*doplnění odvolání*“ není odvoláním. Za to by mohlo být považováno pouze v případě, že by bylo učiněno v 5-ti denní lhůtě stanovené správním orgánem prvního stupně; tak tomu však v souzeném případě nebylo. Podání je však vyjádřením ve věci ve smyslu již výše citovaného § 36 odst. 1 správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34).

[33] Z výše uvedeného vyplývá, že podání označené jako „*doplnění odvolání*“ bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně v týž den přibližně hodinu a půl před tím, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že je zcela zjevné, že po žalovaném nebylo možné rozumně požadovat, aby v něm zohlednil argumentaci v daném podání obsaženou; v době, kdy vydával napadené rozhodnutí, totiž neměl podání k dispozici, neboť jej stěžovatel zaslal správnímu orgánu prvního stupně, který jej do doby vydání napadeného rozhodnutí nestihl žalovanému přeposlat. Kasační soud ve shodě s krajským soudem poukazuje na to, že stěžovatel byl správním orgánem prvního stupně k doplnění odvolání vyzván přibližně čtyři měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí, stěžovatel však ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil, a po celé následující čtyři měsíce zůstal vůči správním orgánům nečinný. V jeho vlastním zájmu mělo být co nejdříve doplnit svou argumentaci. Pokud tak činil až po lhůtě k doplnění odvolání stanovené správním orgánem prvního stupně, měl toto doplnění směřovat již vůči žalovanému, kterému (jak jistě obecný zmocněnec stěžovatele zběhlý v zastupování ve správních řízeních věděl) byl správní spis po uplynutí lhůty k doplnění stěžovatelova odvolání předán. Přesto doplnění odvolání stěžovatel podal vůči správnímu orgánu prvního stupně a především se značným časovým odstupem od výzvy k doplnění odvolání jím učiněné. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že jednání obecného zmocněnce spíše než k ochraně procesních práv stěžovatele směřovalo k účelovosti a vytváření obstrukcí; takové jednání, jak správně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, nepožívá právní ochrany.

[34] Nejvyšší správní soud i přes právě uvedené zdůrazňuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí obsahově s argumenty, které byly i součástí podání označeného jako „*doplnění odvolání*“, přesto vypořádal, a to na stranách 3-6; zde se věnoval námitkám stěžovatele uvedeným v jeho vyjádření ze dne 10. 6. 2015, které došlo správnímu orgánu prvního stupně až poté, co tento vydal rozhodnutí o přestupku. Tato argumentace přitom byla obsahově téměř totožná s tou, kterou stěžovatel uvedl ve svém podání označeném jako „*doplnění odvolání*“. Stěžovatelova argumentace tedy ze strany správních orgánů nezůstala zcela bez povšimnutí. Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud neshledal vady v postupu žalovaného.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti odmítá také závěr krajského soudu ohledně v žalobě vznesených pochybností o umístění dopravního značení upravujícího nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/hod na úseku pozemní komunikace, kde mu byla změřena rychlost. Ze skutečnosti, že jedna z pěti fotografií obsažených ve správním spise (ta, zachycující dopravní značení) je opatřena informací o datu pořízení, ačkoli ostatní fotografie nikoliv, vyvozuje, že tato nemohla být pořízena téhož dne, co byla stěžovateli změřena rychlost, neboť toho dne neměli strážníci na fotoaparátu nastaveno, aby byly fotografie datem pořízení opatřovány. Stěžovatel má podezření, že fotografie zachycující dopravní značení byla datem pořízení opatřena dodatečně. Neuznává ani argument krajského soudu, že datum pořízení této fotografie vyplývá i ze svědectví strážníka H.; ten totiž podle stěžovatele ve své výpovědi odkázal na úřední záznam, který nelze samostatně jako podklad pro správní rozhodnutí použít. Stěžovatel také poukázal na to, že žalovaný neprovedl důkaz originálem fotografie zachycující dopravní značení v místě měření.

[36] K uvedenému Nejvyšší správní soud předesílá, že ze správního spisu nevyplývá stěžovatelovo tvrzení, že pouze na jediné fotografii, a to té, jež zachycuje dopravní značení, je uvedeno datum pořízení; uvedené datum je obsaženo na všech fotografiích tvořících fotodokumentaci založenou ve správním spise. Základní východisko, z něhož stěžovatel dovozuje možnou manipulaci s datem na této fotografii, a zpochybňuje, že na úseku pozemní komunikace, kde mu byla měřena rychlost, je umístěno dopravní značení upravující nejvyšší rychlost na 70 km/hod, tedy nemá ve správním spise oporu.

[37] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěry, které v napadeném rozsudku podal krajský soud. Ten zdůraznil, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku, čímž shledal stěžovatelovy námitky týkající umístění dopravního značení nepřípadnými. Krajský soud rovněž s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, uvedl, že i v přestupkovém řízení, ovládaném zásadou oficiality, se důkazní břemeno přesouvá na stranu obviněného z přestupku, pokud tento některý důkaz získaný správním orgánem zpochybňuje. Stěžovatel však důkazní břemeno ke své *„spekulativní“* námitce neunesl, neboť neoznačil konkrétní důkaz, kterým by mohl úspěšně prokázat namítanou manipulaci s fotodokumentací. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že souhrn všech podkladů, z nichž správní orgán prvního stupně při rozhodování vycházel, svědčí o tom, že na úseku, kde byla měřena rychlost vozidlu řízenému stěžovatelem, se dopravní značení upravující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/hod nacházelo. Žalovaný tedy nepochybil, neshledal-li nutným provést navrhovaný důkaz originálem fotografie; tomu správně přisvědčil i krajský soud.

[38] Pokud stěžovatel namítá nepoužitelnost výpovědi strážníka H. jako možného podkladu pro rozhodnutí o přestupku, poukazuje Nejvyšší správní soud na str. 3 napadeného rozhodnutí, v němž již žalovaný stěžovateli podal, že umístění dopravního značení bylo prokázáno nejenom na základě výpovědi strážníka H., ale především vyplývá z fotodokumentace a podpůrně také ze stanoviska Policie České republiky (čl. 8-10 správního spisu). Pravost fotodokumentace se sice stěžovatel snažil zpochybnit, nicméně neúspěšně; jeho námitky nepodložené pádnými důkazy tak zůstaly pouze v rovině spekulací. Na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal v napadeném rozsudku také

krajský soud a rovněž Nejvyšší správní soud nemá těmto závěrům co vytknout; i poslední kasační námitce proto nepřisvědčil.

[39] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgán prvního stupně nepochybil, uznal-li stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) č. 4 zákona o silničním provozu. Tomuto závěru správně přisvědčil žalovaný i krajský soud, který všechny stěžovatelovy žalobní námitky shledal nedůvodnými.

VI.

[40] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu